

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudcem JUDr. Danielem Spratkem, Ph.D. v právní věci

žalobce: O. N.
zastoupený zmocněnkyní Mgr. & Bc. Š. H., DiS.,
bytem X

proti
žalovanému: Krajský úřad Moravskoslezského kraje
sídlem 28. října 117, 702 18 Ostrava

o žalobě proti rozhodnutí č. j. MSK 133816/2019 ze dne 25. 10. 2019, o dopravním
přestupku,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobce se podanou žalobou doručenou soudu dne 12. 12. 2019 domáhá zrušení rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 25. 10. 2019, č. j. MSK 133816/2019, jímž bylo částečně změněno a ve zbytku potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Bruntál (dále jen „MúB“) ze dne 13. 8. 2019, č. j. MUBR/32096-19/lud-SO-5416/2019/lud, kterým byl žalobce uznán vinným z přestupku dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění účinném do 30. 6. 2020 (dále jen „zákon o silničním provozu“), jehož se měl dopustit tím, že dne 5. 5. 2019 v 9:00 hod. v obci Bruntál, na ul. Rýmařovská, po předchozí jízdě křižovatkou ul. Zeyerova – Rýmařovská, poblíž domu č. p. 17A, jako řidič motorového vozidla tovární značky Škoda Felicia Combi, registrační značky X, nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Tímto svým jednáním měl žalobce z nedbalosti porušit ustanovení § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu. Za uvedený přestupek byla žalobci uložena pokuta ve výši 1 500 Kč a dále byl žalobce zavázán k náhradě nákladů řízení spojených s projednáváním přestupku ve výši 1 000 Kč.

II. Shrnutí argumentů obsažených v žalobě

2. Žalobce ve své žalobě předně namítá, že v rozhodnutí MúB byla uvedena chybná či neexistující ustanovení zákona, přičemž řádná náprava nebyla provedena ani žalovaným, když sice opravil výrok rozhodnutí MúB, ale neuvedl ustanovení § 37 a § 38, které určují druh a výměru správního trestu. V opraveném výroku pak dle žalobce chybí číslo zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Žalovaný dle žalobce rovněž chybně, resp. různým způsobem označuje zákon o silničním provozu. Žalobce dále namítá, že žalovaný vůbec neřešil, že policista před správním orgánem uvedl, že kdyby žalobce nadýchal, vůbec by pásy neřešil, což žalobce považuje za důkaz, že policistovi bylo úplně jedno, za jaký přestupek žalobce potrestá. Správní orgán dle žalobce ani nijak nevyvrátil jeho tvrzení, že kontrola trvala 1,5h, a tudíž nebyla vyvrácena možnost, že policisté byli vůči žalobci zaujatí. Žalobce má dále za to, že se žalovaný vůbec nevypořádal s námitkou žalobce, že „listiny, které nejsou důkazy, jsou za důkaz považovány a naopak listiny, které důkazy jsou, vůbec nebyly do seznamu důkazních materiálů zařazeny.“, a dále že žalovaný připustil, že protokol z ústního jednání je listinným důkazem, ale nijak se nevypořádal s tím, že do důkazů nebyl zařazen. Žalovaný se dále dle žalobce nevypořádal s námitkou, že se policista nemůže odkazovat na úřední záznam, který nese-psal, a na oznámení přestupku, které nepodepsal, a že policista neodpověděl na otázku zmocněnce s tím, že již mu dříve

odpověděl. Žalobce rovněž namítá, že se žalovaný nesprávně vypořádal s námitkou žalobce, že je nelogické, aby oba policisté viděli nepřipoutaného řidiče ze 3 metrů, a jeden viděl vozidlo dojíždět do křižovatky a druhý policista viděl vozidlo stát v křižovatce. Žalobce má dále za to, že žalovaný by si neměl dovolit ve svém rozhodnutí používat nepodložená tvrzení a spekulace, jako např. úvahy o absenci očních vad u policistů, kdo z policistů viděl vozidlo žalobce jako první, či o délce kontroly.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

3. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě ze dne 9. 3. 2020 navrhuje zamítnutí žaloby a ve vztahu k žalobním námitkám zcela odkazuje na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalovaný má za to, že přestupek byl žalobci bez důvodných pochybností prokázán výpověďmi policistů, které jsou vůči přestupkovému jednání žalobce zcela konzistentní. Policisté měli výborné výhledové poměry a není tedy pochyb o tom, že bez potíží mohli vidět, zda je žalobce připoután či nikoliv, přičemž je pravidlem, že obdobné přestupky jsou prokazovány svědeckými výpověďmi, když se jedná o jednání pozorovatelné pouhým okem a jiné důkazy zpravidla k dispozici nejsou. K námitce žalobce, že policista ve své výpovědi sdělil, že kdyby byl dechovou zkouškou zjištěn alkohol, přestupek nepřipoutání bezpečnostním pásem by neřešil, žalovaný uvedl, že se jedná o dezinterpretaci svědecké výpovědi a vytrhávání vět z kontextu.

IV. Replika žalobce

4. Žalobce svým podáním doručeným soudu dne 3. 4. 2020 reagoval na vyjádření žalovaného tak, že se žalovaný rozhodně nevypořádal s absencí důkazních materiálů dle bodu 3 žaloby, s tím, jak je možné, že se svědek odkazuje na listiny, které nikdy nesepsal a nepodepsal, a ani se nevypořádal s tím, proč kontrola žalobce trvala 5x déle než běžná kontrola. Žalobce má za to, že policisté nejednali objektivně a selektovali přestupky, které se jim hodí, a když se jim nepodařilo prokázat alkohol, vymysleli si pásy a záměrně vymazali záznam z vozu, který by dokázal, že žalobce byl připoután.

V. Posouzení věci soudem

5. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil následující: MúB jako správnímu orgánu prvního stupně došlo dne 6. 5. 2019 Oznámení Policie ČR, obvodního oddělení Bruntál (dále jen „Oznámení“), o podezření ze spáchání přestupku žalobcem, jehož se měl dopustit dne 5. 5. 2019 v 9:00 hod na křižovatce ulic Zeyerova a Rýmařovská v Bruntále, poblíž domu č. p. 17A, porušením § 6 odst. 1 písm. a) zákona o silničním provozu, čímž měl naplnit § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, když nebyl za jízdy připoután na sedadle bezpečnostním pásem. Oznámení jako svědek podepsal policista S. Žalobce nesouhlasil s přestupkem a odmítl Oznámení podepsat s tím, že se radil se svým známým po telefonu, a že hlídce nemusí poskytovat žádné údaje ani nic podepisovat. Z Úředního záznamu ze dne 5. 5. 2019 vyplývá, že hlídku uvedeného dne prováděl pprap. A. M. a nstržm. M. S. V Úředním záznamu je dále uvedeno, že dechová zkouška na přítomnost alkoholu u žalobce byla negativní, že žalobce byl vůči hlídce arogantní, a na sdělení hlídky, že se píše oznámení o přestupku, měl žalobce reagovat tím, že pokutu je ochoten zaplatit za jiný, ale nebodovaný přestupek. Hlídka proto žalobce opětovně poučila o sepsání Oznámení o přestupku, který mu byl sdělen. Z Výpisu z evidenční karty řidiče ze dne 27. 5. 2019 pak vyplývá, že aktuální stav bodového hodnocení žalobce je 0 bodů. MúB vydal ve věci přestupku žalobce příkaz ze dne 29. 5. 2019, kterým rozhodl o vině žalobce a o uložení pokuty ve výši 1 500 Kč. Proti příkazu podal žalobce odpor doručený MúB dne 6.

6. 2019. Následně dne 8. 7. 2019 proběhlo ústní jednání, jehož se zúčastnil pouze zmocněnec žalobce a oba výše uvedení policisté. Po jednání se MúB obrátil na Policii ČR, obvodní oddělení Bruntál, se žádostí o poskytnutí kamerového záznamu ze služebního vozidla policistů. K této žádosti bylo ze strany Policie ČR sděleno, že již kamerový záznam není k dispozici z důvodu velké časové prodlevy, neboť záznam se uchovává v časové smyčce přibližně 14 dní. MúB následně vydal dne 13. 8. 2019 rozhodnutí č. j. MUBR/32096-19/lud-SO-5416/2019/lud, o vině žalobce ze spáchání výše vymezeného přestupku a o uložení pokuty ve výši 1 500 Kč a o povinnosti žalobce uhradit náklady řízení ve výši 1 000 Kč. MúB přitom vycházel z Oznámení, Úředního záznamu ze dne 5. 5. 2019, svědecké výpovědi M. S. a A. M., a z Výpisu z evidenční karty řidiče. Co se týče výpovědí policistů, MúB v nich neshledal žádné rozpory, pouze menší rozdíly, které jsou dle MúB odůvodněny časovým odstupem od předmětné silniční kontroly. Zároveň nebyl ze strany MúB shledán jakýkoliv zájem policistů na věci či jejím výsledku. MúB dospěl k závěru, že žalobce se prokazatelně výše vymezeného přestupku dopustil, a to z vědomé nedbalosti. K odvolání žalobce bylo následně vydáno žalobou napadené rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2019, č. j. MSK 133816/2019, jímž bylo rozhodnutí správního orgánu prvního stupně změněno tak, že z výroku byl vypuštěn odkaz na § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, a ve zbytku bylo rozhodnutí potvrzeno. V předmětné věci žalobce podal rovněž podnět k přezkumnému řízení Ministerstvu dopravy ČR, které dospělo k závěru, že nejsou dány předpoklady pro provedení přezkumného řízení, neboť žalovaný v řízení nepochybil a postupoval v souladu s platnou právní úpravou.

6. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v souladu s § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), přičemž dle § 75 odst. 1 s. ř. s. vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
7. Podle § 65 s. ř. s. se může ten, kdo tvrdí, že byl na svých právech zkrácen přímo nebo v důsledku porušení svých práv v předcházejícím řízení úkonem správního orgánu, jímž se zakládají, mění, ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti (dále jen „rozhodnutí“), žalobou domáhat zrušení takového rozhodnutí, popřípadě vyslovení jeho nicotnosti.
8. Podle § 72 odst. 1 s. ř. s. lze žalobu podle § 65 s. ř. s. podat do dvou měsíců poté, kdy rozhodnutí bylo žalobci oznámeno doručením písemného vyhotovení nebo jiným zákonem stanoveným způsobem, nestanoví-li zvláštní zákon lhůtu jinou. Krajský soud konstatuje, že žaloba byla podána řádně a včas a splňuje všechny zákonem předepsané náležitosti.
9. Žalobce předně namítá, že v rozhodnutí MúB byla uvedena chybná či neexistující ustanovení zákona, přičemž řádná náprava nebyla provedena ani žalovaným, když sice opravil výrok rozhodnutí MúB, ale neuvedl v něm ustanovení § 37 a § 38, které určují druh a výměru správního trestu. V opraveném výroku pak dle žalobce chybí číslo zákona o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich. Žalovaný dle žalobce rovněž chybně, resp. různým způsobem označuje zákon č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů. K námitce žalobce krajský soud uvádí, že co se týče chybného uvedení ustanovení § 90 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“), tento nedostatek žalovaný v rámci napadeného rozhodnutí

napravil, když jej z výroku vypustil. K námitce žalobce, že žalovaný ve výroku neuvedl odkaz na ustanovení § 37 a § 38 zákona o odpovědnosti za přestupky krajský soud předně uvádí, že tato ustanovení neurčují druh a výměru správního trestu, ale výčet hledisek, k nimž se přihlíží při určení druhu a výměry správního trestu a povahy a závažnosti přestupku. Krajský soud pak nepovažuje takový namítaný nedostatek za skutečnost, která by ovlivnila zákonnost rozhodnutí MúB, obzvlášť když z odůvodnění rozhodnutí je zcela zřejmé, k jakým hlediskům při ukládání správního trestu MúB přihlédl. Námitka žalobce týkající se chybějícího čísla zákona o odpovědnosti za přestupky je rovněž nedůvodná, neboť číslo tohoto zákona je uvedeno výše nad opravovaným výrokiem. K námitce nekonzistentního označování zákona o silničním provozu v rozhodnutí žalovaného pak krajský soud uvádí, že žalovaný v opravované části výroku rozhodnutí MúB ponechal označení zákona o silničním provozu tak, jak si jej zvolil správní orgán prvního stupně, přičemž krajský soud v takovém postupu nespatřuje žádnou vadu, která by měla vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Žalobci nemohla rozdílným užíváním označení zákona vzniknout jakákoli rozumná pochybnost o tom, podle kterého zákona je rozhodováno. Uvedené námitky žalobce jsou proto nedůvodné.

10. Žalobce dále namítá, že žalovaný vůbec neřešil, že policista před správním orgánem uvedl, že kdyby žalobce nadýchal, vůbec by pásy neřešil, což žalobce považuje za důkaz, že policistovi bylo úplně jedno, za jaký přestupek žalobce potrestá. Správní orgán dle žalobce ani nijak nevyvrátil tvrzení žalobce, že kontrola trvala 1,5 hodiny, a tudíž nebyla vyvrácena možnost, že policisté byli vůči žalobci zaujati. Krajský soud předně k žalobcem namítané zaujatosti policistů vůči němu uvádí, že Nejvyšší správní soud v případě výpovědi policistů ustáleně vychází z názoru, že „[p]olicistu lze obecně považovat za nestranného a věrohodného svědka, neprokáže-li se v konkrétním případě něco jiného. Je tomu tak proto, že policista zásadně nemá na věci a jejím výsledku jakýkoli zájem, vykonává jen svoji služební povinnost, při níž je vázán závazkem, aby případný zásah do práv a svobod osob, jimž by v souvislosti s jeho činností mohla vzniknout újma, nepřekročil míru nezbytnou k dosažení účelu sledovaného

služebním zákrokem nebo úkonem.[...]O případy, v nichž je možné pochybovat o věrohodnosti či nestrannosti policisty v pozici svědka, půjde zejména tehdy, pokud jsou ve výpovědích policistů rozpory, je-li hodnoceno jednání obtížně pozorovatelné pouhým okem, existují-li důkazy svědčící o zaujatosti policistů vůči osobě obviněného, pokud je policista hodnocen či odměňován podle toho, s jakou úspěšností se mu daří dosahovat postihu jednotlivců za přestupky, nebo v případě šikanózního postupu policistů, který spočívá v provádění přehnaně horlivé a rozsáhlé kontroly, aniž by k tomu byl rozumný důvod.“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 1. 2016, č. j. 6 As 126/2015-42). K námitce stran vyjádření policisty při ústním jednání u MúB krajský soud uvádí, že policista S. k otázce zmocněnce žalobce, proč primárně řešili dechovou zkoušku řidiče a ne rovnou přestupek spočívající v nepřipoutání bezpečnostním pásem za jízdy, konkrétně uvedl: „Řešili jsme tu dechovou zkoušku proto jako první, protože kdyby pán nadýchal, že by zkouška byla pozitivní, tím pádem bychom nemohli řešit menší přestupek, ale ten větší, což je alkohol, a když je negativní dechová zkouška, tak se řeší ten daný přestupek.“ Policista M. pak k otázce zmocněnce žalobce na otázku, zda by se něco změnilo na postupu při řešení přestupku nepřipoutání bezpečnostním pásem za jízdy, kdyby byla dechová zkouška pozitivní, sdělil, že: „Pokud by byla pozitivní, záleží kolik promile, ale v každém případě, alkohol nelze řešit blokově, ale oznámením, když se bavíme o přestupkovém alkoholu, a v oznámení bych to uvedl jako další zjištěné přestupky to nepřipoutání.“ Krajský soud nejprve podotýká, že provedení orientační dechové zkoušky na přítomnost alkoholu

je zcela běžnou součástí silničních kontrol, a nelze tedy jakkoliv z jejího provedení usuzovat na šikanózní jednání ze strany policejní hlídky. Co se týče vyjádření policistů při ústním jednání u MúB, žalobce je interpretuje zcela vytrženě z kontextu. Dle názoru krajského soudu se jedná pouze o popis možného procesního postupu policistů v případě, že vyjde dechová zkouška řidiče pozitivní a v případě, že vyjde negativní; v žádném případě z citovaných vyjádření nevyplývá libovůle policistů ve výběru přestupku, za který by mohl být žalobce potrestán, tak jak to dovozuje žalobce. Tuto námitku proto neshledává krajský soud důvodnou. Žalobcem tvrzená délka kontroly pak není pro posouzení předmětné věci rozhodná, neboť sama o sobě nic nevypovídá o možné šikaně a zaujatosti policistů vůči žalobci. Navíc pokud měl žalobce za to, že silniční kontrola neprobíhala standardním způsobem, měl možnost tuto skutečnost uvést v Oznámení přestupku, čehož však nevyužil. Krajský soud má za to, že v projednávané věci nevyšly najevo žádné skutečnosti, tak jak je vymezuje výše citované rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, které by zpochybňovaly nestrannost a věrohodnost policistů, a proto je třeba uvedené námitky žalobce považovat za nedůvodné.

11. Žalobce má dále za to, že se žalovaný vůbec nevypořádal s námitkou žalobce, že „*listiny, které nejsou důkazy, jsou za důkaz považovány a naopak listiny, které důkazy jsou, vůbec nebyly do seznamu důkazních materiálů zařazeny.*“ Žalovaný dle žalobce rovněž připustil, že protokol z ústního jednání je listinným důkazem, ale nijak se nevypořádal s tím, že mezi důkazy nebyl zařazen. Tato námitka je dle krajského soudu nedůvodná, neboť žalovaný se s uvedenou odvolací námitkou vypořádal na straně 6 napadeného rozhodnutí.
12. Žalovaný se dále dle žalobce nevypořádal s námitkou, že se policista nemůže odkazovat na úřední záznam, který nese-psal, a na oznámení přestupku, které nepode-psal, a že policista neodpověděl na otázku zmocněnce s tím, že již mu dříve odpověděl. I tyto námitky žalobce jsou dle krajského soudu nedůvodné, neboť žalovaný se rovněž s těmito odvolacími námitkami vypořádal na straně 6 napadeného rozhodnutí. Těmto námitkám se ostatně věnoval také MúB ve svém rozhodnutí na straně 5.
13. Žalobce rovněž namítá, že se žalovaný nesprávně vypořádal s odvolací námitkou žalobce, že je nelogické, aby oba policisté viděli nepřipoutaného řidiče ze vzdálenosti 3 metrů, a jeden viděl vozidlo dojíždět do křižovatky a druhý policista viděl vozidlo stát v křižovatce. K této námitce krajský soud uvádí, že se žalobce dopouští dezinterpretace výpovědi policistů, neboť policista S. uvedl, že viděl vozidlo žalobce dojíždět, a nikoliv, že viděl řidiče bez pásu v dojíždějícím vozidle. Krajský soud je tak na rozdíl od žalobce toho názoru, že z výpovědi policistů neplyne, že by oba policisté viděli ze stejné vzdálenosti na jiném místě nepřipoutaného řidiče, proto je tato námitka žalobce nedůvodná.
14. Žalobce má dále za to, že žalovaný by si neměl dovolit ve svém rozhodnutí používat nepodložená tvrzení a spekulace, jako např. úvahy o absenci očních vad u policistů, kdo z policistů viděl vozidlo žalobce jako první, či o délce kontroly. Dle názoru krajského soudu je tato námitka žalobce v části týkající se absence očních vad u policistů ve vztahu k projednávané věci nerelevantní, a ve zbytku již byla vypořádána výše v rámci ostatních námitek žalobce.

V. Závěr a náklady řízení

15. Na základě shora uvedeného krajský soud dospěl k závěru, že žaloba je nedůvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl, přičemž v této věci rozhodl rozsudkem bez jednání se souhlasem účastníků řízení podle § 51 odst. 1 s. ř. s.

[Zadejte text.]

16. O náhradě nákladů řízení mezi účastníky bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., neboť žalobce v řízení úspěšný nebyl a žalovanému nad rámec jeho úřední činnosti žádné náklady nevznikly. Soud tedy výrokem II. tohoto rozsudku žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení nepřiznal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 24. 6. 2021

JUDr. Daniel Spratek, Ph.D.
samosoudce